

EL PAÍS

QUADERN.

A LA LLETRA

Gratis

És encomiable que els artistes continuen solidaritzant-se amb les lluites reivindicatives

ALBERT GARCIA I HERNÁNDEZ | 23 ENE 2013 - 13:47 CET

Archivado en: Comunidad Valenciana España Música Cultura

Un concert a Ca Revolta. / TANIA CASTRO

El 31 de gener que ve Maria del Mar Bonet, Al Tall, Carles Dénia i Joan Amèric actuaran gratis com a suport de la tantes voltes perseguida administrativament Ca Revolta. No sé si l'equip de so i llum ho farà de franc. Seria una excepció, perquè en qualsevol acte o concert solidari, almenys des de fa més de quaranta anys, mai no he vist que ho facen. El cas és que, de nou, els artistes són solidaris.

No és la primera vegada. Per exemple, fa uns quants anys, més de 150 artistes (cantants, actors, mags, etc.) van actuar gratis en el teatre Principal de la ciutat de València sota el títol "Salvem el Botànic. Recuperem ciutat". Com que sembla que el Botànic s'ha salvat,

parlem de "recuperar ciutat".

Ja aleshores la idea era recuperar ciutat fent una mostra de manifestacions culturals fetes per valencians. Una mostra que va demostrar quin n'era el nivell. La trajectòria, la preparació, la perseverança, els resultats.

Des de llavors, els atemptats contra la cultura a València no han fet altra cosa que posar en evidència la barbàrie dels atemptatoris. No retallen o boicotegen una abstracció: fa molts anys que més de 150 artistes van dir: ací estem i aquestes coses fem, fins i tot gratis. Però mai més. Mengem, paguem les despeses, com tothom. Podem dir, com feia el Shylock de Shakespeare: "No ens alimentem amb el mateix menjar? No patim les mateixes malalties? No sagnem si ens han ferit? No morim si ens enverinen?".

El missatge no va voler entendre's. Al cap d'uns quants mesos, una altra entitat demanava repetir l'experiència... gratis. Prou.

No seria una exageració parlar d'una bombolla (una altra) cultural iniciada en la segona seqüència del "cautivo y desarmado el ejército rojo..." que van anomenar transició democràtica. Els diners començaven a dansar tarantel·les de l'excés i els artistes, que no cobraven quasi mai, es van trobar uns caixets impensables. Només un exemple: l'any 1987, l'Ajuntament de València va pagar 7 milions de pessetes (més de 42.000 euros) per una actuació d'Ana Belén i Víctor Manuel. Com no es pot seduir per aquell miratge?

Tornar a la realitat era ineludible. Però tampoc no calia passar a l'altre extrem: fer-ho gratis.

És encomiable que els artistes continuen solidaritzant-se amb les lluites reivindicatives, sense cobrar. Potser un dia hauran de tornar els diners. Aleshores: no els oblideu. S'alimenten amb el mateix menjar. I expressen sentiments de la vida. Rememorem els clàssics, Calderón de la Barca: "y teniendo yo más vida, tengo menos libertad?".